

Stanowisko KK

nr 7/18

ws. wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” z niepokojem obserwuje narastające niezadowolenie z sytuacji płacowej i warunków pracy osób zatrudnionych w państwowej sferze budżetowej, powodowane głównie wieloletnią polityką ograniczania wzrostu wynagrodzeń pracowników objętych wskaźnikowym systemem waloryzacji płac zgodnie z art. 6 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz niewspółmiernie zwiększającymi się obciążeniami nowymi zadaniami. Przypominamy, że począwszy od 2011 roku do chwili obecnej, wskaźnik wzrostu wynagrodzeń dla tych osób, wprowadzany arbitralną decyzją kolejnych rządów, ustalany jest na poziomie „zero”. W tym czasie skumulowana inflacja przewyższyła już 12%, co powoduje spadek wartości realnej wynagrodzeń tych pracowników. Nie poprawia tej negatywnej sytuacji nieznaczne zwiększenie funduszu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w ostatnich dwóch latach, ponieważ większość tych środków przeznaczona została na wzrosty wynagrodzeń urzędników i funkcjonariuszy w tym sędziów i prokuratorów, które regulowane są w oparciu o inne ustawy. Taki sposób rozdysponowania środków powoduje pogłębianie nierówności i rozwarstwienia grup zatrudnionych w sektorze publicznym.

NSZZ „Solidarność” nie akceptuje takich rozwiązań.

Wzrost wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej powinien dotyczyć wszystkich grup zawodowych, a nie jedynie wybranych. Dalsza degradacja warunków wynagradzania pracowników jednostek sfery publicznej jest niedopuszczalna i stanowi poważne zagrożenie dla jakości świadczonych usług przez instytucje publiczne.

Oczekiwaniem społeczeństwa jest szeroki dostęp do wysokiej jakości usług publicznych, co przy zatrudnianiu przemęczonych, źle wynagradzanych pracowników, których godność jest naruszana, stanie się niemożliwe do osiągnięcia. Efektem kontynuacji obecnej polityki wynagradzania pracowników sfery budżetowej staje się ucieczka młodych, posiadających perspektywy osób z administracji publicznej; zaś dobra praca służby cywilnej jest jednym z warunków sprawnej realizacji programu społecznego i ekonomicznego rządu.

NSZZ „Solidarność” domaga się ustalenia średniorocznego wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na 2019 rok na poziomie nie mniejszym

niż 112% w ujęciu nominalnym. Wskazać przy tym należy, iż proponowany wzrost rekompensuje jedynie wzrost kosztów utrzymania spowodowany wzrostem inflacji.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” uznaje proponowaną przez stronę rządową wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokość minimalnej stawki godzinowej na 2019 rok, za zbyt niską. Proponowana dynamika wzrostu wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę nie zbliża do celu realizacji określonego, między innymi w komunikacie wspólnym rządu RP i NSZZ „Solidarność”, podpisanego w sierpniu 2007 roku, w którym zawarto deklarację systematycznego podnoszenia wynagrodzenia minimalnego tak, aby w 2010 roku mogło ono stanowić 50% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Wbrew ustalonemu celowi, wynagrodzenie minimalne w wysokości 2220 zł spowoduje obniżenie się relacji jego wartości do prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 roku do poziomu ok. 46,5 % (w roku 2017 relacja ta wynosiła 46,8%).

NSZZ „Solidarność” oczekuje ustalenia wzrostu minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wzrostu minimalnej stawki godzinowej na 2019 rok na poziomie nie mniejszym niż 8,5% oraz wprowadzenia zmiany ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę zgodnie z przedłożonym przez „Solidarność” projektem ustawy, umożliwiającym stopniowe podwyższanie minimalnego wynagrodzenia za pracę do wysokości 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w tempie zgodnym z tempem wzrostu gospodarczego.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” domaga się również odmrożenia wysokości odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych.

Obecnie podstawę do wyliczeń odpisu podstawowego na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych stanowi przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej z drugiego półrocza 2012 r. Niezrozumiałym jest dalsze mrożenie wysokości odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, biorąc pod uwagę fakt, że beneficjentami tego funduszu są pracownicy i ich rodziny oraz emeryci i renciści znajdujący się w najtrudniejszej sytuacji społeczno-ekonomicznej, nierzadko w związku tragicznymi zdarzeniami losowymi, pogorszeniem się lub wręcz utratą zdrowia czy warunków bytowych.

Zamrożenie odpisu podstawowego na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych skutkuje również realnym obniżeniem naliczenia funduszu dla czynnych i emerytowanych pracowników administracji i obsługi szkół oraz zmniejszeniem wysokości świadczenia urlopowego nauczycieli. Związek domaga się również urealnienia odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych dla nauczycieli oraz w szkolnictwie wyższym.

Związek nie może zaakceptować rozwiązań, które utrwalają złą praktykę ostatnich lat, szczególnie gdy dotyczy ona osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji. Podkreślić należy, iż skutki odmrożenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych są dla budżetu pozytywne biorąc pod uwagę zwiększenie wpływów podatkowych z tytułu wzrostu konsumpcji, a co za tym idzie planowany na 2019 rok wzrost PKB oparty, przede wszystkim na wzroście konsumpcji prywatnej.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” przestrzega przed narastającym kryzysem społecznym i domaga się spełnienia wskazanych żądań. Brak oczekiwanych działań ze strony rządu upoważni Związek do podjęcia zdecydowanych działań w celu wymuszenia realizacji zgłoszonych postulatów. Jednocześnie Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Prezydium KK do przygotowania scenariusza akcji protestacyjnej.

Zakopane, 20 czerwca 2018 r.

Komisja Krajowa

NSZZ „Solidarność”

SEKRETARZ
KK NSZZ „Solidarność”

Ewa Zydorek